

אווה רבדה היא לא רק משוררת מעניינת, אלא גם בייצת רגישה וחושנית. גם אם מקורה לא העבירה מסודל על גבי כד, מלות השיר שלה הן בידורות, נמישות ומצטרפות לכלל בידו, שכמעט ניתן לנשט כו. בספר שיריה השלישי, 'קיוניו', מייצרת רבדה נוף, פורמטיים של רמיזות קרובות או אנונימיות, שהן המאוד אותו הוא וביטוח לא לחזור על מראה הענינים, גם בשעה שתגעתה תפשו הפגימות מנודה להקיע את המראה מגבולותיו הרעיוניים, ובקשת להעבירו לתחום הראייה הפנימית.

אלי משום כך שדה על השירים הוריה ארצית, שכתיבתה הכלטים ניתן היה להסדן כבר בספרה הקודם של אווה רבדה, 'שיריך גן ערף ובספרת פועלים'. ספר זה סבל באקלים סורטי של חושניות הרומנטית מתפרטת. תביטון לשמור בו על הארזן הרק בין הנוף לבין הנפשו, מבלי לאפשר לאחד לשלוט ברשותו, הביא את המשוררת לפיתוח של מגוון טיפיה, שבהן התחפרים הלידים שבו הוא גם בעל אישיות של פרוזה אך, גם כשירי הספר הקודם היתה חושנית משכרת, כאשר אלמנטים מתחום הסבך הכבו גם לאיזיה מבקרת ומחוסרת. כך, למשל, שרדטה מקרבת חסום בעייתית עם איש אדובי 'אז מה אם עיני כבצע אמת / אז רבר עסק ולא אם כי לא יציר משה. גם לחוף / להגונה היא בוי האפל הידוק והאילו לבנות קונו לתשתע בבריות /... לא פלא שנמשכתי לעיניך/ כבצע ים לפני הסקיה. הדתי מרחיק את הכבצה... / וק מרגע שישלמתי/ עם מבצ שירי המידי, גיליתי את / גבישות הערטה הכיכיה שהספרות/ על כשרה מסוכנת בטעות כמאמץ / או המעות. וכשזו אנה מילמט עיני מרחדו' (17)

מחנה לישריך קרעךך עם קישרי הוא תיעודו של מסע. הפעם אין זה מסע לאימים ומחפשים, המחזים את

שירי מסע חושניים

הוא כמו ישרוף בגלויות מצוידות, המוקפות מן המימד התצפיתי. שעה שמשתרבים לתוכן הסיפורים הארשיים הקטנים של וזחזחון מפגשים אלה מתחפרים על רקע אירוע חרעפני הדיג והם כמו הלק תפתח ומשקי מרחב חרמתי, שלא תמיד עשיר התייד להחושף אליה. למשל, קרבנידי, רומנו צעיר, המלווה אותה בחיפוש אכסגיה, 'פשיט יד שרונה ככפי למרחן זה. אז פתוחים / במסע רגלי מרחדי אור זבלתי אשורי במסמות בסם הנכר/ צומח מכל רבר כשערת מוחץ, רחשו סודיות חלומות, כירשדשו של גלום כחצום פשרו' (19)

כשירי המסע שלה מתפתח אווה רבדה סיפורים קטנים כשופ, המפתח להספין כי לפנד לא רק גלויחומצויות אלא גם התגמות של צורה במרס, השרדן כעך תרה וכלתי מתפשרת, כך שגנים הורף יתחברו בו למקשת התרחשות אותה לפי שסמכיקי השרידה מערבבת כאן עבר עם תורה מוסקך, שאף היא נעך במחור עבר, נצרת בשירים אלה רימה עלילתית, לעיתים מרוקט, גם אם המתרחש בה אינו הדיג מתחטם של רגעים אדרים ומבחרים מרובי הזמן. למשל, לבישה בגלישה הלכנה שקנתה סרומט היא משקשה 'על נוף ערד נשימת, סוגל בסכול פריס', כששופו נטשו אם אם את הידוק המסוק / מטרות העצים סמסמכו. חרשו של ארבו, עיר של ארבה' (131) הדי לך ערף התמרט המלא שבעקבותיו יבוא תרחפת תפילום, כהן פריס טבלים מעודדידיתי חוש, שוכן בצורה עבר שלוש תרגמויות, ריזן אזו יודעת איה קסם רוק וטיסלק / המער כמרחת חוג היוצרי תראשה מייזו, לביש כעך הוא מלא גינתים תרגש / כמו בטקס תענה, תלזן מועד היזו/ כשמש מנתוסייה ושמן.

אמנם אין בשירים אלה אידיהיה מרדית, אך הם שומרים על עמדת התחבנות הכפולה, בה נקמת ובינו, כשרה מוסרת באופן סימולטני את המרחשת כשיר משני נקרות צבס: זו שכתב התרחשותו זה

אווה רבדה

המתכוננת מן הצד, הרינה מניחה למתיקת או לעצב להפך לפאטטיים. כך, למשל, סכוד הקרבנידי שהיא אסופת: 'מח רבה תורה חפתעו כשיתבדד לו מי אני, אבל מי / אני כאמתי קודם הייתי צוקה זה עין בחיפוש אור מלון. / וכשזו אני שוקעת ראשיה ברהבה אילקית' (118)

מה ששבה לכי יחור מכל הוא תיאורה הסקוריים של אווה רבדה. כה הוא, למשל, התארוז הלקס כמעט מסיפור אימים נתי, של 'לילה מסודר מתפתע קרוביה אסף את / כיס פסקיל/... עיר רפואת/ סדרים, גועים היוורים כאשר של סיגור, / תסקיעם במקסום כחצופי שיניים / העולם הוא גן ערף ששגה. אור ננטקש / הכבכים שדחלם לכל עבר מן החוף הזה (116) ומשם הוליכה אל רחוק הסוד, שהיא כולית בעד הגהתם של רגשת. במסע אפל זה אין הוא רחבה כ'סיום ביוניו' 'עופל מסך יוד. האסאלס מריח שמו קפוא / אזי הזה כשרופי הקיד, כמו לב כי שיה ענה / תוצא מנף זה' - לפתע מפתח של כפר יבש שני כה עור כמרוכב, / האוד מבחול. זה מאחור מי ונמוד, מנך ככך... / מישונו צייד למנת לפנות טקס. במקום בו / נעלית המדידה, מרחיה תורה כלוב הככר, יש / גם משה שמשלים סידר רומס שרייה של רבה קוראים לקבט ולקשר אפילו במקום בו שוררת אסמות אנושית. לכן, הדי שיוז אפסטייה כסודת, גם אם הבריות הקוסמת היא מבצ שירי קרים עם, כמו למשל, כשיר 'אפילו מנולר, בו היא אומרת: 'לא למשל, שחף לי שריות חתק/ חק רבמו הרק מביט אף / אני שרה לברי שירי / ארבה. // רישו מוכח להביט' (137)

בין שיריו מסע שכתבו נכנים השרדטה פורדים שירים מתוך שיריה הראשית של רבדה, אשר ובה לפני קנים אדרות ברסם הורשיים לשירה צעירת שירים אלה מפטיינים סומפוזיית רבה וכמאודו מפגשת. עיקרם הוא בעיצוב מבנינפשו התייחסות להריות קרובות כהן חוב, שיהם כולפיו הוא אכסילולט', ידחה משוררת הערטה כפוליה, ארזת שבת, תיופוי נוף זה ורומס, תפועוליים את הדומות להרדיו על חבלית וזדים וטקטם הספר 'שיריך הוא פפר שדה חק רופי, ריש בו מביטת אבצע מיוודת למשוררו מעניינת ה.